

גליין רפ"ו
שנה ז' תשע"ח

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

סיפורי חז"ל

מעשה ברבי פינחס בן יאיר שהלך לפדיון שבויים, פגע בגנאי הנהר, אמר לו גנאי חלוק מימיך ואעבור בך, אמר לו אתה הולך לעשות רצון קונך ואני הולך לעשות רצון קוני, אתה ספק עושה, ספק אי אתה עושה, ואני ודאי עושה, אמר לו אם אי אתה חולק גזורני עליך שלא יעברו בך מים לעולם, חלק לו, היה שם אדם אחד שהיה טעון חיטים לפסח, אמר לו חלוק אף לזה שעוסק במצוה, חלק לו. היה שם ערבי אחד שנתלוה עמהם בדרך, אמר רבי פינחס חלוק גם לזה, שלא יאמר כך עושים לבני לוי, חלק לו. אמרו לו תלמידיו יכולים אנו לעבור? אמר להם מי שיודע בעצמו שלא ביזה אדם מישראל מימיו יעבור ולא ינוק, אמר רב יוסף כמה גדול אדם זה כמשה וששים ריבוא. לפי זה אם לאדם אחד נקרע הים כל שכן בפני משה וששים ריבוא מישראל.

(חולין ז')

פרשת השבוע

מסופר על הרה"ק רבי מאיר מפרעמישלאן שהיה אומר: ריבוננו של עולם, אם עדיין "לא עת האסוף המקנה", אם לא הגיעה העת לאסוף את צאנך מן הגלות, "השקו הצאן ולכו רעו" תן להם לפחות פרנסה טובה בריווח כדי שיוכלו להחזיק מעמד.

התחת אלקים אנכי (ל' - ב)

מסופר על אשה שבנה חלה אנושות עד שנטה למות רח"ל, שבאה לגה"ק רבי דוד הלוי סגל בעל ה"ט"ו זיע"א, בבקשה ותחינה להצלה וישועה, היא צעקה לעברו במר נפשה שישב לה את הילד. השיב לה רבי דוד בתמיהה: "התחת אלקים אנכי" שאוכל להציל לך את הילד. ענתה לו האשה ואמרה, לא אל אדוני אני פונה, כי אם אל התורה שבו אני צועקת, מאחר וקודשא בריך הוא ואורייתא חד הוא. בשמוע ה"ט"ו דברי אמת וחכמה אלו יוצאים מפי האשה, שינה את טעמו כלפיה ונתרצה למלא את בקשתה, וכך הבטיח לה: דברי התורה שאני עוסק בהן כעת עם תלמידי, אני נותן במתנה לילדך, אולי בזכותם יחיה, כמו שנאמר 'ובדבר הזה תאריכו ימים' (דברים ל"ב - מ"ז). לא חלפה שעה והילד שב לאיתנו בריא ושלם.

כי לא אעזבך עד אשר אם עשיתי את אשר דברתי לך (כ"ח - ט"ז)
פעם בא לפני הרה"ק מרוזין זיע"א חסיד לשפוך לפניו שיחו ולהיושע בדבר ישועה ורחמים. הרה"ק רבי דוד משה מטשארטקוב זיע"א שהיה אז רך בשנים כבן אחד עשרה, הבחין באותו חסיד שהוא שרוי בצער רב ובדאגה גדולה, והבין שצרתו צרה גדולה. על כן נתעורר בו רצון לדעת איך יפול דבר, ומאין תבוא ישועתו? המתין רבי דוד משה אצל פתח חדרו של אביו עד שיצא החסיד מלפני הקודש, ושאלו מה אמר לו אביו הרבי? סיפר לו החסיד ברכת הרבי דער אייבערשטער ואל דיר העלפען (הקב"ה יעזור לך). אמר לו רבי דוד משה: הכנס שוב אל הקודש פנימה ושאל את אבי, מה יהיה עד שיעזור השי"ת? ציית לו החסיד ויעש ככל אשר צוהו. וכשיצא סיפר לו שענה לו הרה"ק מרוזין "עד שיעזור השי"ת, גם יעזור השי"ת" כששמע רבי דוד משה מטשארטקוב, פתח ואמר: לזה כיוון הכתוב "כי לא אעזבך עד אשר אם עשיתי את אשר דברתי לך" גם עד אז לא אעזבך ואעזור לך.

לא עת האסוף המקנה השקו הצאן ולכו רעו (כ"ט - ז')

זמני השבת

זמני יציאת שבת
ירושלים: 5:15 ת"א: 5:16 ר"ת: 5:53

יציא

זמני כניסת שבת
ירושלים: 4:01 ת"א: 4:15

גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם

מסופר על יהודי מהעיר ווילקומיר, שלפרנסתו עסק במסחר טבק. שנסע פעם לאזור העיר נייז'ין שברוסיה הלבנה, לקנות שם טבק למסחרו. הוא לא השתייך לעדת החסידים, אך היה ידידו הנאמן של הרה"ח ר' יעקב קווידינר זצ"ל (מחבר הספר 'מצרף העודה'). גם הוא תושב ווילקומיר. לפני נסיעתו נכנס להיפרד בברכה מרבי יעקב, כנהוג בין ידידים ואוהבים. אמר לו רבי יעקב: "ידידי! אף על פי שאינך נמנה על עדת החסידים, בכל זאת, מבקש אני ממך שכאשר תהיה בנייז'ין, תלך להשתטח על קברו של אותו צדיק הגנוז שם, הוא הרה"ק אדמו"ר האמצעי מליובאוויטש. (יומא דהלולא יום שני ט' כסלו). הבטיח הסוחר הידיד שיעשה כן.

הסוחר נסע לדרכו, והתעכב בדרך יותר מחצי שנה, כי הרכבת עדין לא היתה בארץ, והדרך מווילקומיר שבליטא לנייז'ין שברוסיה הקטנה היתה ארוכה וקשה. עסקיו בדרך לא צלחו. באותו זמן חלתה אשתו במחלה קשה, והרופאים אמרו נואש לחייה. יום אחד היא התעלפה ושלושה רופאים מומחים ישבו לידה כל הלילה, אך לא יכלו לעוררה. הם התייאשו ועזבו את הבית. מצב זה נמשך עד שעה עשר בבוקר. אחר כך התעוררה פתאום ואט אט חזרה לאיתנה. במשך חדש ימים הבריאה לגמרי בלי רופאים או תרופות. הדבר היה לפלא בעיני כל רואיה, והרופאים התפלאו עוד יותר.

אחרי כמה חדשים חזר הסוחר, ומיד כשנכנס לביתו. לפני שפשט את מעילו והחליף את בגדי הדרך, רץ במהירות לידידו רבי יעקב. נתן לו רבי יעקב 'שלום עליכם' ושאלו: "האם זו דרך-ארץ, אחרי שלא היית בביתך יותר מחצי שנה, לא התעכבת בביתך שעה קלה לשמח את אשתך ובני ביתך, ורצת תכף להקביל את פניו?" השיב לו הסוחר: "סיבה מיוחדת לדבר הפלא ופלא", וכך סיפר: "מסיבות שונות עסקי בנסיעתי זו לא הצליחו. הפסדתי את כל מה שהיה לי, ונוספו לי עוד חובות. בנוסף לזה כל משך הנסיעה דאגתי מאד, נדמה היה לי במחשבתי, שאני רואה את אשתי והיא חולה במצב קשה.

כשהגעתי לנייז'ין, נוכרתי בהבטחתי לכבודו ללכת להשתטח על קבר הצדיק, וכן עשיתי. הלכתי לטבול במקוה, ואחרי זה

נכנסתי לאהל הצדיק. כשנכנסתי למחיצת קדשו של הצדיק נפל עלי פחד נורא, עד שסמרו שערות ראשי. מיום עמדי על דעתי לא הרגשתי פחד כזה. היה קר מאד ולמרות שלבוש הייתי בבגדים חמים וכל הדרך לא הרגשתי את הקור, עתה, מרב הפחד התקרר גופי מראשי ועד רגלי, ולא יכולתי לסבול את הקור. אז עלה בדעתי לנוס מפני הפחד והקור, אך נמלכתי בדעתי ואמרתי לנפשי: מהצדיק בודאי לא תבוא לי רעה, ולמה לי לנוס מכאן?

התחלתי לומר מאמרי הזוהר ופרקי-התהלים ומאמרים מ"מעבר יבוק" [ספר תפלות] המסדרים שם על הלוח שעל הקיר, ובשעת אמירתם בכיתי בכי רב מקירות לבי, כמוהו לא בכיתי מעודי, וולגו עיני בלי הרף נהרות של דמעות. אחרי-כן הנחתי שני 'פדיונות' על הקבר, אחד עבורי ועבור כל בני-ביתי בכלל, והשני עבור אשתי בפרט, כי לבי אמר לי שהיא חולה מאוד. בו ברגע שהנחתי את הפדיונות נתמלאה נפשי שמחה ועונג, שמעודי ועד היום הזה לא הרגשתי כמוהם, ולא רציתי בשום אופן לעזוב את האהל הקדוש, כי הרגשתי שם טעם גן-עדן ממש. וכך הייתי שם בשמחה ובהתרגשות במשך שעתיים, כי קשה היה לי מאוד להיפרד מעונג גדול זה. אחרי כן יצאתי משם לשלום, והייתי שמח כל הדרך חזרה לביתי.

כשחזרתי בשלום לביתי, שאלתי תיכף לשלומה של אשתי, והיא סיפרה כל הקורות אותה, שהתעלפה משך לילה שלם והרופאים לא נתנו לה סיכוי והתייאשו ממצבה, ולמחרת בשעה עשר בבקר החלה בעצמה לשוב לאט לאט לבריאותה בלי תרופות, ותוך חדש ימים חזרה לאיתנה. שאלתי את בני ביתי, אם זוכרים הם באיזה יום החלה לשוב לאיתנה, כשאמרו לי את היום, נזכרתי שהוא בדיוק אותו היום שהייתי באוהל קדשו של הצדיק, וממש באותה השעה, עשר בבקר, הנחתי את הפדיונות במקום מנוחת קדשו. כששמעתי כל זאת, לא פשטתי את בגדי, ורצתי במהירות לידידי לספר לו מפעלות אלקים.

כשסיים הסוחר את סיפורו, הוסיף: "אם הצדיקים הקדושים אחרי הסתלקותם חיים וקיימים ומזהירים ככוכבי השמים, כל שכן שקדושתם נעלה מאד בחייהם". השיב לו רבי יעקב: "אדרבה, חו"ל אמרו: 'גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם'.

משל ונמשל

כמים הפנים לפנים, כן לב האדם

משל לאיש כפרי, שבאחד הימים בעודו עסוק בסידור ערימות החציר בשרהו, קיבל מכתב מדודו, אחי אביו. במכתב הוא מזמין אותו להגיע אל העיר הגדולה לביקור. בן הכפר עמד נרעש ונרגש מול הזדמנות הפז שגפלה בחלקו. מיהר ושיחף את חבריו ואת ידידיו בחוויה הגדולה שנודמנה לו. הללו השפילו את עיניהם בקנאה. משסיים את עסקיו, רתם את סוסו לעגלה, נפרד ממשפחתו, מחבריו ומידידיו, ויצא לדרך. כפרים ועיירות חלפו ביעף על פניו, אך הוא לא התמהמה. הן פניו מועדות אל העיר הגדולה. כשהגיע אל שערי העיר, ירד בקפיצה מעגלתו, מותיר את סוסו מאחור, ועמד נפעם מיופיה וגודלה של העיר. לעת ערב מצא סוף סוף את הבית. עיף ומותש עמד לרגע, נשען ליד שער הבית. בעודו משעין את גבו אל הקיר, שמע זמוזם עצבני. הוא נותר בבהלה הצידה, שמא החריד מרבצו בעל חיים מאיים. והנה, נפתחה הדלת, ודודו, ששנים רבות לא ראה אותו, קיבל את פניו והובילו אחר כבוד אל הבית פנימה. "גש נא אל הכיור ושטוף את פניך ואת ידיך", אמר לו הדוד. הוא ניגש, אולם כעבור דקה חזר: "סלח לי דוד יקר, אבל המים אלו מן הכיור". הדוד חיך מתמימותו של הכפרי, ניגש אל הכיור ופתח את הברז למול עיניו הנדהמות, והמים זרמו למרבה הפלא של האיש. גם האכילה לא היתה מלאכה פשוטה כלל וכלל. לא רגיל היה לאכול בכפית ובמזלג, ודקר את עצמו, עד שהצליח להכניס לפיו משהו מן הצלחת. כוחותיו לא הסכינו לחידושים כה רבים. משהראה לו הדוד את חדרו, נכנס וסגר אחריו את הדלת. והנה, הוא ראה מולו דמות אדם. לרגע רגו על דודו שהכניסו לחדר משותף עם אדם מכוער שכוה, אולם לאחר מחשבה שנייה ביקש להראות לאותו פולש כי הוא אחיינו של בעל הבית. עמד ושרבב את לשונו למול אותו מכוער. לתדהמתו, ברוב חוצפתו, הזין הלה ושרבב אף הוא לשון כנגדו. התכעס וביקש להרים את אגרופו, אולם הלה, שמגושם היה, הרים אף הוא את אגרופו. עמד בפרצוף נועם, ואף הלה עמד כך כנגדו. "די!!!" נצטעק בקול. לשמע הצעקה נבהל דודו ומיהר אל החדר. ראה את אחיינו עומד נועם כולו, ומאיים באגרופו. "מה קרה?" שאל הדוד. "למה זה הכנסתני לחדר אחד עם מכוער ועצבני שכוה?" התרעם בן הכפר. הדוד חיך בהבנה: "ודאי אתה הוא זה שהתחלת במריבה. נסה נא להתפייס ותראה מה יהיה". משראה כי אחיינו מהסס, אמר: "תן חיוך קלוש". חיך הכפרי, והנה אף האיש שכנגדו חיך. חיך הכפרי חיוך עמוק יותר, והלה הגדיל את חיוכו. ביקש להתפייס כדרכם של ידידים, וניגש ללחוץ את ידו. התקדם צעד אחר צעד, הושיט את ידו, ונתקל בוכוכית...

הנמשל: אדם עומד מול ידידו ותמה על החמצת הפנים, על חוסר ההארה, על הזלזול ועל העצבנות. כדאי לו לנסות את דברי שלמה המלך, החכם מכל האדם, שאמר: "כמים הפנים לפנים, כן לב האדם". הניסוי יצליח למעלה מהמשוער.

(אחד המגידים)

רבי שלמה לוריא המהרש"ל (יומא דהילולא י"ב כסלו)

מסופר על אברך צעיר, שרעייתו הצעירה חלתה והיתה מוטלת גוססת על פתח שערי מוות ובידו אין להושיע. גם הרופאים ייאשו אותם והודיעו שהמצב אבוד. שעוניה של רעייתו, היו ספורות. לפתע פקחה החולנית את עיניה וביקשה מבעלה בקול ענות חלושה, שיתן לה תקיעת כף "שלא תינשא אחר פטירתי לאף אחת בעולם" האברך שידע שמצוה לקיים דברי מי שעומד למות כדי שיהיה לו יישוב הדעת, לא ניסה אפילו להבין מה אומרת אשתו. הוא פשוט הנהן בראשו כשדמעה רותחת זולגת על לחיו ונתן. לאחר שעות ספורות התקיימה הלווייתה של אסתר למנוחת עולמים.

בימים שאחרי השבעה, ראה רבי שלמה לוריא, המהרש"ל זיע"א (יום הילולא י"ב כסלו), רבה של העיר לובלין, את האברך – תלמידו ופניו נפולות. ביקש לעודדו שנקנסה מיתה על כל בן אנוש ובעו"ה במהרה ימצא את בת זוגו ההוגנת לו לקשר של קיימא. אבל הוא הניד בראשו לשלילה. הוא סיפר לרבו שנתן בחוסר שימת לב תקיעת-כף לרעייתו המנוחה שלא יינשא בשנית. וכעת, אנה הוא בא? המהרש"ל ביטל את דבריו מכל וכל: "ראשית כל, אתה מצווה ועומד מהר סיני לישא אשה ולהעמיד בנים, אין אפשרות להישבע על ביטול המצוה. ושנית, לא נתת דעתך באמת להישבע מרצון, אלא רק כדי להפיס את דעתה. נערוך לך התרת נדרים ותינשא בשנית".

האברך שב לחייו, שדכני לובלין דיברו בו נכבדות, ולאחר פרק זמן הקים את ביתו בשנית עם אלמנה צעירה שאף חייה נקטעו בחדות ממות עליה אישה היקר. החתונה נערכה מתוך ששון ושמחה. אך ככלות שבעת ימי המשתה געשה ורעשה לובלין כולה: עזריאל נלקח לפתע לבית עולמו. הנשמות הטובות שבלובלין שחו בוודאות שיד ה' פגעה בו על שעבר על שבועתו לרעייתו הראשונה, הרציניים שבהם הפטירו: איננו יודעים חשבונות שמיים. אך לכל הדעות המקרה היה מוזר ומזעזע. המהרש"ל ששמע על פטירת תלמידו הודיע לאנשי החברא קדישא: ערכו לו את הטהרה כדת וכדין, וטרם תטמנוהו בקברו תקראו לי. כאשר הודיעו ראשי החברא קדישא למהרש"ל שמיטת הנפטר מוכנה, טמן המהרש"ל פתק בכף ידו של עזריאל בו נאמר: "גוורני עליכם, בית דין של מעלה, שתחווירו לי את האברך הזה". על החתום: שלמה לוריא. את אנשי החברא קדישא ציוה המהרש"ל באזהרה חמורה שלא לכסות את קברו של עזריאל בעפר, כי אם להותירו פתוח. ויהי בחצי הלילה ועזריאל מצא את עצמו עם תכריכים בבית העלמין בקבר פתוח ולא זכר את אשר עבר עליו ושב לביתו. בהגיעו דפק על זוגית החלון בקראו לרעייתו הטריה שתפתח לו את הדלת. אך זו מיאנה וגירשה את ה"מת" בצעקות רמות. במר נפשו הלך עזריאל לבית הכנסת וישב שם עד הבוקר. השמש ועשרת המתפללים הראשונים ברחו מפניו כמנודה ואיש – כולל אשתו – לא הזין לדבר עמו. כראות המהרש"ל בצערו של התלמיד, גזר על שר של שכחה שישכיח את המעשה מהאברך עצמו, מרעייתו, ומלובלין כולה את שאירע. (מלבד פנקס חברה קדישא) והחיים שבו למסלולם הרגיל משל לא אירע מאומה. צדיקי הדורות היו מפטירים: תחיית המתים שערך המהרש"ל הייתה דבר קטן שכן על פי הדין התיר לתלמידו להינשא והצדק עימו, אך לגזור על שר השכחה שישכיח את דבר המעשה מכל תושבי לובלין – הינו דבר גדול עשרות מונים.

צ'ין אדם לחברו

ולא ירע לבבך בתתך לו

פעם אחת נתן הרה"ק רבי יחזקאל מקוזמיר זיע"א א שמעק טאביק (טאבאק להריח) להרה"ק רש"ב מפרשיסחא זיע"א, שאל רש"ב את רבי יחזקאל: מה שמת בתוך הטאבאק שזה כל כך מריח טוב? ענה לו הרה"ק בקומייה: שמתו בתוכו את ה"ולא ירע לבבך בתתך לו".

השבת השאלה לאחר שבע שנים
מסופר על הגה"ק רבי יוסף יוזל הורוביץ זיע"א ה"סבא מונהברדוק", שהגיע פעם לאכסניה בעיירה אחת, בערב שבת קודש ביקש ה"סבא" מאדם אחד שהגיע ממוסקבה הרחוקה, והתאכסן אף הוא באכסניה, מברשת לניקוי הבגדים לכבוד שבת. במוצאי שבת כשחזר מבית הכנסת הזודרו ה"סבא" וניגש לחדרו של האיש כדי להחזיר לו את המברשת, אולם האיש כבר עזב את האכסניה ונסע לדרכו. הצטער מאד ודבר זה הטריד את מנוחתו זמן רב. כעבור שבע שנים נודמן לו לנסוע ברכבת ולידו ישב יהודי, בשיחה עמו סיפר היהודי כי הוא מתגורר במוסקבה, במוסקבה? - שמח ה"סבא" - שמה אתה מכיר אדם פלוני? בוודאי - ענה האיש - מכיר אני אותו היטב. אם כך - אמר ה"סבא" - עשה נא לי טובה גדולה, והשב לאיש זה את

המברשת אשר שאלתי ממנו לפני שבע שנים.

שלוש פעמים מידות

מסופר על הגה"ק מטשעביבין רבי דב בעריש ויינפלד זיע"א, שפעם אחת שוחח עם תלמידיו בענייני שידוכין. שאלוהו התלמידים: מהו הדבר העיקרי שיש לבדוק כאשר מציעים שידוך, והרי הפרטים הם רבים כל כך, ואיך נדע מה עיקר ומה תפל? ובכלל מה קודם למה? השיב הגאון: בשידוך יש להקפיד לבדוק שלושה דברים עקרוניים, ומה הם אותם שלושה דברים? שאלו התלמידים. ענה להם רבם: שלושת הדברים האלה הם מידות, מידות ועוד פעם מידות.

לפעול טובה עבור יהודי אפשר רק על ידי שמחה

פעם אחת באה אלמנה לפני הרה"ק בעל ה"דברי-חיים" מצאנו זיע"א, ובכתה לפניו שבעלה הלך לעולמו, והיא נשארה עם יתומים רח"ל, ועכשיו רוצים לזרוק אותה מביתה, וישב שם הרה"ק רבי שלום מקאמינקא זיע"א וגם הוא בכה עמה, וה"דברי-חיים" ישב בשמחה וברך אותה. אח"כ שאל רבי שלום את ה"דברי-חיים" איך אפשר להיות בשמחה כשאלמנה שבורה ויתומים מסכנים עומדים להיות מפונים מביתה? השיב לו הרה"ק מצאנו: כלל גדול יש בידי, שלפעול טובה עבור יהודי אפשר רק על ידי שמחה.

תלולא דצדקיא

יום שבת קודש ז' כסלו
הרה"ק רבי אהרן מקראקא ב"ר קלונימוס קלמן (בעל מאור ושמח) תרמ"ב
יום ראשון ח' כסלו
רבי משה ב"ר יצחק (חידושי מהרש"א מהדו"ב - תכ"ט)
הרה"ק רבי אהרן מטשערנאבל ב"ר מרדכי (תרל"ב)
הרה"ק רבי דוד מסוכטשוב ב"ר שמואל
יום שני ט' כסלו
הרה"ק רבי דובער ב"ר שניאור זלמן (האדמו"ר האמצעי מליובאוויטש - תקפ"ח)
הרה"ק רבי משה מסלוויטא ב"ר פינחס מקאריץ (תקצ"ח)
יום שלישי י"ג כסלו
הרה"ק רבי פינחס מנחם אלעזר מפילץ (שפתי צדיק) ב"ר בנימין אלעזר (תרפ"א)
הגה"צ רבי איסר זלמן מלצר ב"ר ברוך פרץ (תשי"ד)
יום חמישי י"ב כסלו
רבי שלמה ב"ר יחיאל (המהרש"ל - של"ד)
הרה"ק רבי אברהם דוב מאבריטש ב"ר דוד (בת עין - תר"א)
יום שישי י"ג כסלו
האמורא רבינא בן רב הונא (ד"א רל"ו)
הרה"ק רבי שלמה זלמן (יוסף) מוילעפאלי ב"ר אברהם (אליהו) (תרי"ח)
הרה"ק רבי ישראל ממודוץ ב"ר שמואל אליהו (תרפ"א)
הרה"ק רבי ישראל מטשארטקוב ב"ר דוד משה (תרצ"ד)
זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

עצונה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רבטיבין שליט"א
מח"ס "גם אני אדוך" ו"מפרש יוסף התרש" על המעשרים.

הכנת מאכל ביצה עם בצל בשבת (ב')

א) יזהר לחתוך את הבצלים חתיכות גדולות קצת ממנהגו בימות החול. (משנה ברורה סימן שכ"א, ס"ק מ"ה)
ב) הביצים יכול למעוך כהרגלו, אבל לא במגרדת. (שו"ע או"ח סימן שכ"א, סעיף ט' - י', ובמ"ב שם ס"ק ל"א)
ג) יעררב על ידי שינוי, היינו על ידי העברת הכף הנה והנה, וטוב שיוציא הכף מן התערובת באמצע שמערבב. (שמירת שבת כהלכתה פרק ח' סעיף ט')
ד) מי ששגג וקילף הבצלים שלא בסמוך לסעודה, אין לאסור המאכל בדיעבד. (אורחות שבת, ח"א פ"ג סעיף קכ"ט, ובהערה קנ"א)

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז

נדבת הר"ר משה הלפרט הי"ו
לע"נ אביו ידידינו הבלתי נשכח
הר"ר שמואל ב"ר מרדכי ע"ה
נלב"ע ט' כסלו תנצב"ה